

Поняття етнографії

Етнографія (від грецького *етнос* — плем'я, народ; *графо* — пишу) — суспільствознавча наука, об'єктом дослідження якої є народи, їхня культура і побут, походження (етногенез), розселення, процеси культурно-побутових відносин на всіх етапах історії людства. Концентрує увагу на розробці проблем етно-і націогенезу, етнічної історії, міжнаціональних відносин, етнонаціональних процесів, традиційно-побутової культури, народних знань, побуту, народного мистецтва. Етнографи, люди які, вивчають цю науку.

Етнографія — це історія народу, яка включає в себе історію його житла, одягу, харчування, його родинного укладу, форм побуту у широкому сенсі цього слова. Це історія його світогляду, народних знань, вірувань і марновірства, обрядів і звичаїв. Останнім часом більшість учених відносять етнографію не до історичної, а до *суспільствознавчої науки*.

Предметом етнографії як науки є *етнос*. Феномен етнічного потребує глибокого вивчення, оскільки він пронизав усі царини людського життя.

За О.В.Нельгою, етнос — це культурно-духовна спільність людей, споріднених між собою походженням, мовою, теперішньою або колишньою територією проживання (іноді й державністю), ментально-архетипальними та іншими ознаками.

За Р. Ітсом, етнос — це група людей, що розмовляють одною мовою, визнають єдність походження, володіють комплексом звичаїв, укладом життя, що зберігаються та освячені традицією і відмінні нею від інших подібних груп.

Із розумінням сутності етносу пов'язане уявлення про етоногенезу, вплив на нього ландшафту та етнічних контактів.

Вивчення української етнографії необхідне не лише для розширення знань про свій народ, повноти уявлень про цілісність його культури, а й для глибшого усвідомлення того, що у винятково складних умовах історичного буття український народ упродовж багатьох століть зберігав етнічну самобутність і

самоідентифікацію, був повноцінним суб'єктом загальнолюдського цивілізаційного розвитку. Дослідження власного етносу вимагає залучення здобутків світової науки.